

„Du siger ingenting,“ sagde han, da de var kommen ned paa deres Yndlingsplads paa Stranden med den frie Udsigt over Sundet til den solbeskin-nede svenske Kyst. „Synes du ikke om mit Forslag?“

„Jeg veed ikke rigtig, hvad jeg skal sige,“ svarede Jakobe, — hun sad foroverbøjet og halvt bortvendt med Albuen paa Knæet og Hagen støttet mod Haanden; den anden Haand havde Per ikke villet slippe. — „Jeg forstaar saa godt, at du maa ud og rejse igen. Jeg har selv tænkt paa, at det vistnok var nødvendigt for dig . . . Men, min Ven, mig faar du ikke med over Atlanterhavet!“

„Men hvorfor? Naar jeg er med dig, kan du jo være ganske tryg. Jeg skal sandelig nok passe godt paa dig. Eller er det Sørejsen, du er bange for?“

„Aa ja, ogsaa for den. Derfor bliver jeg hjemme . . . og venter paa dig. Og jeg skal nok være taalmodig. Men naar du foreslaar, at vi skulde gifte os inden du rejser, saa tror jeg, du har Ret. Det vilde af flere Grunde være praktisk.“

„Og saa, med det samme vi var bleven rigtig Mand og Kone, skulde vi skilles. Gør du Løjer med mig? For det vilde jo dog være det skrækkeligste Barbari. Jeg kender dig slet ikke igen, Jakobe. Hvor kommer du paa saadanne Tanker? Men det kan jo heller ikke være din Mening. Vel?“

Hun nikkede tavs.

„Jeg tror dig ikke, Jakobe, Du er bleven saa underlig i den sidste Tid. Hvad gaar du og gemmer paa?“

„Ikke paa noget, min Ven!“ sagde hun og knugede i det samme febrilske hans Haand. Hun kunde nu mindre end nogensinde faa sig til at sige ham den fulde Sandhed. Hun turde det ikke. Hun levede jo ikke længer i Indbildninger med Hensyn